

RWCT lekce

Vánoční hvězda a splněná přání

Věk: 2. – 4. třída

Počet žáků: 1 – 30

Pomůcky: nakopírované přílohy 3, 5, 6 pro každého žáka, viz kapitola přílohy

Časové dotace: 2 – 3 vyučovací hodiny

1. Učitel promítne/ukáže obrázek – Příloha 1.

- Úkolem dětí je vymyslet, který ze čtyř obrázků do příběhu nepatří (Je to černý Petr). Učitel nápady nehodnotí, pouze poslouchá důvody, proč daný obrázek může či nemůže patřit do příběhu. Děti budou asi nejčastěji zmiňovat dodávku, černý Petr je ale ozdoba na stromek. To neprozrazujeme, protože v závěru se k této aktivitě vrátíme.

2. Ukažte dětem titulní stranu knihy – Příloha 1

- Položte následující otázky: Kdy se příběh bude odehrávat? Kde se bude odehrávat? Kdo budou hlavní postavy příběhu? Viděli jste někdy padat hvězdu? Co se dělá, když padá hvězda? Stalo se vám to někdy?

3. Přečtete dětem úryvek z knihy – Příloha 2

- Zeptejte se žáků, zda vědí, kam nás příběh zavedl. Jaké k tomu mají důkazy, že to tak je. Jak se dítě může dostat do dětského domova? Poté dočtete konec kapitoly.

4. Čtení dětí – Příloha 3

- Stránka je připravena na tisk po obou stranách. Děti čtou po pořadí A, B, C, D.
- **Otázky po A:** Co si asi Ida přála?
- **Otázky po B:** Kdo byla paní Andělová? Jak si ji představuješ? Kde asi bydlela? (Je potřeba zdůraznit, že to není žádný anděl z nebe, jen příjmení obyčejné paní.)
- **Otázky po C:** Kde se asi Ida ocitla? Udělala správně, že utekla? Co se stane, až paní vychovatelka zjistí, že Ida chybí?
- **Otázky po D:** Ida už nemá hlad, ale pořád je sama v cizím městě, jak by se měla zachovat? Co si myslíš, že se stane?

5. Přečtete dětem konec příběhu – Příloha 4

- Pokládejte dětem připravené otázky. Konec nechávám schválně trochu otevřený. Zeptejte se dětí, zda by chtěly, aby se Ida nastěhovala k nové mamince a motivujte je k tomu, aby si celý příběh přečetly.

6. Životabáseň – Příloha 5

- Děti se vcítují do hlavní postavy a vyplní podle svého uvážení.

7. Vraťte se k úvodním slovům a rekněte si správné řešení. Do obrázků nepatří vánoční ozdoba.

8. Psaní přání do hvězdy – Příloha 6

- Děti napíší do hvězdy svá přání, po čase (v lednu) se na ně můžete podívat a říci, zda se přání splnilo.

PŘÍLOHA 1.

ČEKÁNÍ

„Ido, pospěš si do jídelny!“ ozvalo se ze dveří. Ida se otočila a pak opatrně slezla ze židle, kterou měla přistavenou u okna. Nedala ji zpátky ke stolu, kam správně patří. Nechala ji pod oknem. Věděla totiž, že po večeři se tam zase vrátí. Bude se dívat z okna, jako každý den.

V jídelně už všechny ostatní děti seděly u stolu. Ida doběhla jako poslední. Celá udýchaná se posadila na zbylé místo. „A co ruce?“ zeptala se paní vychovatelka. Všechny děti nastavily čisté dlaně. Ida je ale nechala pod stolem. Dobře věděla, že si je měla umýt. „Umyla sis před jídlem ruce, Ido?“ zeptala se paní vychovatelka přímo. Ida neuměla lhát. Zavrtěla hlavou. Paní vychovatelka se na ni beze slova dívala. Ida se zvedla a odešla do koupelny. Ostatní děti na ni musely čekat a to se jim nelíbilo.

Když se vrátila, mohli se všichni společně pustit do jídla. Měli ovesnou kaši slazenou medem. Voněla krásně a chutnala ještě lépe. Někteří si dokonce přidali, ale Ida neměla na jídlo ani pomyslení. Svou porci snědla jen proto, aby ji v noci netrápil hlad. Po večeři si děti mohly ještě chvíli hrát. Kluci hráli stolní fotbal nebo četli napínavé knížky. Holky si hrály s panenkami, kreslily obrázky nebo si jen tak povídaly. Ida se k nim nepřipojila. Vrátila se na židli k oknu ve svém pokoji. **KAM NÁS PŘÍBĚH ZAVEDL? JAKÉ DŮKAZY K TOMU MÁTE? JAK SE DÍTĚ MŮŽE DOSTAT DO DĚTSKÉHO DOMOVA?**

Čekala na novou maminku a nového tatínka. Její rodiče umřeli v autě. Stalo se to, když byla Ida ještě malá. Neměla nikoho, kdo by se o ni postaral. Proto je teď v dětském domově.

A. KDYŽ PADÁ HVĚZDA

Večer před Štědrým dnem byly děti hodné. Nikdo nezlobil. Všichni se báli rozhněvat si Ježíška. Mohlo by se totiž stát, že by nedostali žádný dárek. Ida nezlobila nikdy, a přesto tušila, že to, po čem touží nejvíc, se jí nesplní. Jedla s ostatními dětmi, ale nehrála si s nimi. Na hraní neměla náladu. Zamyšleně hleděla z okna. „Na co tam pořád koukáš? Běž si hrát,“ napomenula ji paní vychovatelka. Má prozradit, že vyhlíží maminku s tatínkem? ...

Po večeři se stalo něco nečekaného. Všichni se chystali do hajan. Před koupelnou byla fronta, proto Ida stála u okna. Umyje se později. V zimě se brzy stmívá, a tak už za oknem seděla tma. Ida se zadívala k obloze, která byla posetá hvězdami. Přemýšlela, jestli ty malé hvězdičky mají maminku a tatínka, nebo jsou ve vesmíru úplně samy. Najednou se na obloze něco pohnulo. Jedna hvězda se začala pohybovat. „Jé, padá hvězda,“ ozvalo se Idě za zády. Byla to Míša, která se právě chystala převlékat do pyžama. „Něco si přeji!“ pobídla Idu vzrušeně. Sama zavřela oči a v duchu vyslovila nějaké přání. Idě vzrušením zrudla líčka. Hned věděla, co si bude přát. Se zavřenýma očima své přání opakovala stále dokola, než ji vyrušila paní vychovatelka. „Ale teď už alou do postele!“ řekla tak nahlas, až se obě dívky polekaly.

C. CESTA DO NEZNÁMA

Ráno se Ida probudila s úsměvem na tváři. Vrátila se jí naděje. Když její přání nesplní Ježíšek, tak to zařídí ta padající hvězda. Vyskočila z postele a v koupelně i u snídaně byla mezi prvními. Paní vychovatelka se té zázračné proměně divila. Myslela si, že se Ida nemůže dočkat nadělování dárků. Víc než stromeček Ida sledovala dveře. Byla přesvědčená, že se každou chvíli objeví noví rodiče, kteří si ji odvedou domů. Po snídani ji ale dobrá nálada přešla. Do dveří nikdo cizí nevešel. Když pak vyhlédla z okna svého pokoje, všimla si zaparkovaného auta. Byla to veliká dodávka...

Hned dostala nápad. Když rodiče nehledají ji, musí najít ona je. Popadla kabátek, obula si boty a okolo krku si ovázala šálu. Seběhla po schodech. Ostatní děti mířily do společenské místnosti, ale ona nenápadně proklouzla ven. Ida chtěla naskočit do auta, ale bylo to příliš vysoko. Naštěstí zůstal jeden balík na zemi. Stoupla si na něj, odrazila se a už byla uvnitř. Právě včas. Pan pošťák zavřel s prásknutím dveře dodávky a auto se rozjelo.

V nákladním prostoru auta to moc pohodlné nebylo. V autě byla tma. Když pošťák dorazil, kam potřeboval, zůstal stát o trochu déle. Potom se dveře otevřely a dovnitř pronikly paprsky světla. Když se dveře zavřely, Ida se připravila na útěk. Tentokrát byla další zastávka už za chvíli. Pošťák znovu otevřel dveře, našel správný balík a někam s ním odešel. Dveře zůstaly otevřené. „Teď!“ pomyslela si Ida a bez váhání vyskočila.

B. MŮŽEME SI NĚCO PŘÁT!

Stejný večer se z okna dívala i paní Andělová. Seděla v houpacím křesle. Bylo to její oblíbené místo. Byla otočená směrem k oknu a přitom pletla. Pletení měla ráda. Vždycky ji to uklidňovalo. Prsty už samy věděly, co mají dělat, a tak se mohla při pletení dívat na televizi nebo poslouchat rádio. Dnes se dívala z okna. Pozorovala hvězdy. Napadlo ji, že ještě nikdy neviděla žádnou hvězdu padat. Říká se, že padající hvězda umí splnit přání. To měla už dávno připravené. Sotva na to pomyslela, už se to stalo. Nejprve měla pocit, že se jí to jenom zdá, ale nezdálo. Z nebe opravdu padala hvězda. Pomalu plula po obloze jako ohnivý vůz. „Františku, honem pojď sem!“ zavolala do pokoje, ale přitom ani neotočila hlavou. Nechtěla padající hvězdu ztratit z očí. „Co je? Stalo se něco?“ zeptal se její muž. Když neodpovídala, zvedl se z pohovky a rychlým krokem přišel za ní. „Podívej!“ upozornila ho a rychle ukazovala prstem na hvězdnou oblohu. Oba se přemístili blíž k oknu. Františkovi chvíli trvalo, než si padající hvězdy všiml. Pak ale prohlásil: „Můžeme si něco přát, Anežko.“ Mladá paní se usmála, zavřela oči a chytila svého muže za ruku. Oběma bylo jasné, co si budou přát. Už dlouho toužili po tom, aby do jejich rodiny přibyl další člen. Chtěli mít dítě, ale jejich přání se ne a ne vyplnit.

D. SNĚHULÁCI

Teď když se Ida vyválela ve sněhu, měla kabátek celý mokrý. Byla jí čím dál větší zima. Zuby jí v puse začaly samy od sebe poskakovat. Drkotání se nedalo zastavit. Taky už jí začalo kručet v břiše. Najednou jí bylo líto, že utekla. Děti už jsou po obědě a těší se na svačinu, ale hlavně na večeři. Dnes bude Štědrý večer. Ida si povzdechla. Jediné, co chtěla, bylo najít si nové rodiče. Místo toho tady umře zimou a hladem. Když se k drkotání zubů přidaly i slzy, rozhodla se Ida, že to tak nenechá. Věděla, že nemůže zůstat na místě. Mráz by ji štípal do tváří. Šla tedy dál, i když nevěděla kam. Doufala, že natrefí na kouzelného dědečka, který ji zachrání buchtou s povidly nebo aspoň kouskem chleba.

Brzy se před ní objevila louka. Nebyla to obyčejná louka. Byla posetá sněhuláky. Děti tu před malou chvílí pořádaly závody ve stavění sněhuláků. To ale Ida nevěděla. Teď už tu žádné děti nebyly. Zbyli po nich jen sněhuláci. Nejdřív se na ně jen tak dívala. Když si všimla, že mají všichni do jednoho mrkvové nosy, zasnívily jí oči. Hned se k nim rozběhla.

Když byla u prvního sněhuláka, projelo po cestě policejní auto. Po Idě bylo vyhlášeno pátrání. Protože byla schovaná za břichatým sněhulákem, policisté si jí nemohli všimnout. Pomalu pokračovali dál. Ida byla šťastná, že neumře hlady. Omluvila se sněhulákovi, mrkla na něj a pak mu utrhla nos. Hladově se zakousla do namrzlé mrkve. Spokojeně chroupala jako králík.

PŘÍLOHA 4. NA PROCHÁZCE

Paní Andělová zamíchala bramborový salát a pak jej dala do lednice. Do večera hezky vychladne. Když se chystala na obalování ryby, přiběhla k ní Lejla. Jejich pes. Vlastně fenka. „Copak? Chceš jít ven?“ zeptala se jí paní Anežka. Podrbala Lejlu za uchem a ona jí packou poškrábala na koleni. Paní Anežka vzala do ruky vodítko a Lejla spokojeně zartěla ocasem. Radostně se rozběhla ke dveřím... Když šla paní Anežka s Lejlou po chodníku, měla ji nejprve na vodítko, než společně dorazily až na louku, která byla plná sněhuláků. Paní Anežka odepnula vodítko. Na první pohled to vypadalo, že tu nikdo není, a tak se mohla Lejla volně proběhnout. „Lejlo, přines!“ zavelela paní Andělová a do dálky hodila žlutý tenisák. Potom se ale paní Anežka míčkem trefila pod jednoho sněhuláka a fenka ho nemohla vyhrabat. Paní Anežka jí chtěla pomoci. Přišla blíž. Vyndala míček a znovu ho odhodila. Sněhulák jí ale připadal divný. Místo nosu měl jen díru. Podívala se i na další sněhuláky. Všichni vypadali stejně. Pomyslela si, že sněhuláci bez mrkve nejsou žádní sněhuláci. Ona by svým dětem dala mrkve, kolik by jen chtěly. Na chvíli se zamyslela a Lejla někam zmizela. „Lejlo!“ zavolala na ni, ale ona nepřišla. Anežka se kolem sebe rozhlédla. Kde jenom může být? CO MYSLÍTE, KDE BY MOHLA FENKA BÝT?

„Lejlo!“ zavolala ještě jednou. Tentokrát se ozvalo známé štěkání. Paní Anežka se rozeběhla směrem, odkud slyšela svou fenku. Nakonec ji uviděla. Seděla na lavičce vedle nějaké holčičky, která se k ní tulila. KDO TO BYL? PROČ FENKA SEDĚLA U IDY?

PRVNÍ SETKÁNÍ

Paní Andělová už z dálky volala: „Neboj se, neublíží ti.“ „Já vím, je hodná,“ odpověděla Ida s úsměvem. Při těch slovech jí ale drkotaly zuby. Byla promrzlá a Lejla to poznala. Proto se k Idě přitulila, aby jí vlastním tělem trochu zahřála. Ida se jí držela jako klíště.

Když paní Anežka přišla blíž, pochopila, proč jí Lejla neposlechla. Bylo pro ni důležitější postarat se o tu malou holčičku, které byla zima. „Měla bys už běžet domů, jinak tady zmrzneš. Maminka má o tebe jistě starost,“ prohlásila paní Andělová. „Nemá,“ odporovala jí Ida. „Všechny maminky mají starost o svoje děti,“ nevzdávala se paní Anežka a přitom si nenápadně povzdechla. „Já nemám maminku,“ vysvětlila jí Ida. Paní Andělová vytřeštila oči. Takovou odpověď nečekala. Než se začala vyptávat dál, vzpomněla si, že má v kapse náhradní čepici. Hned ji vyndala a nasadila holčičce na hlavu místo zasněžené šály. Pak si sundala i rukavice. Viděla, že holčička má ty svoje dočista mokré. „Já jsem Anežka. A jak se jmenuješ ty?“ zeptala se a přitom dívence pomáhala s výměnou rukavic. „Já jsem Ida. To jméno mám ráda, protože mi ho dali maminka s tatínkem. Potom ale oba umřeli.“ Paní Anežka se snažila potlačit slzy dojetí, které se jí draly do očí. „A kdo se teď o tebe stará?“ zeptala se po chvíli ticha. „Nikdo,“ odpověděla Ida. Paní Andělová tomu nemohla uvěřit. „Jak to, nikdo? To přece nejde. A kde tedy bydlíš?“ „V dětském domově,“ odpověděla Ida a paní Andělová si trochu oddechla. „Tak se teď musíš vrátit zpátky do domova.“ „Ale já tam nechci,“ protestovala Ida. Protože se jí paní Anežka líbila, všechno jí řekla.

ŽIVOTABÁSEŇ

JSEM:

JAKÁ:

KTERÁ SI PŘEJE
BÝT:

KTERÁ
OBDIVUJE:

KTERÁ
POTŘEBUJE:

KTERÁ SE
OBÁVÁ:

KTERÁ
NESNÁŠÍ:

KTERÁ
MILUJE:

VZKAZ:

PŘÍLOHA 6.

